

ВСЕСВІТ

*Фру
1923*

80a

№ 25

Ціна 15 коп.

РЕКОМЕНДУЕТСЯ ВСЕМ

ВСЕМИРНО-ИЗВЕСТНАЯ
АМЕРИКАНСКАЯ КОСМЕТИКА

ИМША Метаморфоза

КРЕМ-МЫЛО-ПУДРА

Против веснушек и для белизны и
: : : : : нежности кожи : : : : :

ОДИН ИЗ МНОГОЧИСЛЕННЫХ ОТЗЫВОВ

Отзыв всемирно-известной американской артистки КЛАРЫ ЮНГ (перевод с английского)

М. Г. Я употребляла мыло и крем „ИМША“ и нахожу их наилучшими туалетными средствами. Эти препараты придают лицу свежий и юный вид. 11—XII—25 г. КЛАРА ЮНГ

Требуйте везде только с подписью

Imsha

САМО СОЛНЦЕ СВЕТИТ КРАСИВЫМ МЕТАМОРФОЗА-АДОН ПРИДАЕТ КРАСОТУ

УЛУЧШАЕТ ЦВЕТ ЛИЦА
УНИЧТОЖАЕТ ВЕСНУШКИ
И ДР. НЕДОСТАТКИ

Оптовые заказы Москва, ящик 856/4.

ТРЕБУЙТЕ ВЕЗДЕ

РІК ВИДАННЯ III.

Пролетарі всіх країн, єднитесь!

№ 25
19-го червня
1927 року

ВСЕСВІТ

ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

П. Л. Войков

Повноважний представник СРСР в Польщі, забитий кулею монархіста Каверди на Варшавському вокзалі підчас зустрічі тов. Розенгольца, що повертав через Варшаву до Москви

Оповідання **НОВІ ОСЕЛІ** Л. Смілянського

ІНЖЕНЕР Галій—маленький, живий—швидко йшов до місця будівельних робіт. Він і на цей раз не забув глянути в рукава на годинника: „Без десяти... ні хвилини запізнення“... Він енергійно стис губи.

Хіба ж він не відданий слуга раціоналізації?.. Хіба забував коли він поширювати її ідей? А хіба в місті не знають того молодого інженера, що пропагує завзято скрізь „радянську наукову організацію праці—НОП“.

— Хе-е!..

І лише в своєму приміщенні, серед незміряних покдадів „справочників“ і „руководств“ він обережно віддавав свої симпатії великому, геніяльному Тейлору.

— Хіба ж і він, маленький інженер, що загубився десь у великій провінційній прерії, не рівен культурою з великим американцем?.. В цім йому ще ніхто не закидав... Він—європеець і хуторянської крові дикого степу в нім давно вже нема.

Дике полиневе поле дихало м'ясним повітрям і перекидалося хвилями тріумфальних пісень, що глушили кроки.

А він ішов, як ішов кишеньковий маленький годинник.

— Тік-тік-тік..

За містом—тут же—через полиневий лан могутньо вривався в м'ясо чорноземлі кільканадцятьма лапами новий робітничий посёлок.

Коли висотали стіни вохких льохів довгими роками черв'як робітничих облич і зросли вічними анеміками діти—почали будувати для себе нові оселі. Одна по одній шикувалися в кам'яну когорту, стоячи коло міста, немов на муштрі.

Рівно за десять хвилин до гудка на заводі Галій вже минав перші будівлі посёлку. Він поволі проходив між квадратів стін і досвідченим поглядом перебігав по деталях робіт. В однім м'сці його зустрів старший технік. Удвох пішли до будівлі школи, що її вже на зріст людини вивели над землею. Вони спинилися коло ями, де гасили вапно. Маленький з шурячими очима інженер і гігант проти нього, товстий і незграбний підлеглий йому технік—Дубок, що намагався в цей момент розв'язати докучливе питання про які чергові неприємності казати йому його начальник. Вн навмисне довго крутив цигарку, щоб не по ученичому вислухувати догани ретельного інженера.

Але той щось мовчки дивився в яму розгубленим поглядом. Тоді отрядного Дубка опанувала думка: чи почне зараз інже-

нер лаятися вуличною лайкою, чи навчатиме як раціонально, за номом треба гасити вапно? Нарешті Галій одвернувся від ями і викинув цигарку:

— Беріть!..

Дубок з несподіванки навіть обпалив собі пучки сірником, але викинув миттю з зубів цигарку:

— Дякую!.. Я вже.. ось, бачте, собі зараз скрутив.

— Беріть, будь ласка!..

Дубок любив свою махорку, але цигарку подякувавши взяв. Він уже думав про те, що інженер затівав щось таке, де він, Дубок, стане в великій пригоді.

— Сядьмо тут!..

— Ну, звичайно, думає купити,—промайнуло в Дубковій голові—тільки ми більш за тебе робимо, нас не одуриш.—Він навіть нав'язався залукавити трохи. Скопив на інженера очі й запитав:

— Як ви гадаєте—сьогодні, здається, все в порядку?..

Сидючи поряд на фундаменті Галій випускав спіралями цілку диму. Він відповів, не рухаючись:

— Я не про те. Знаєте, я хочу спитати, чи ви маєте дітей?

— І все таки я не клюну на твою вудку,—майнула іскрою в Дубковій голові думка, він уже голосно усміхнувся:

— А як же, звичайно, в.. тройко, ще й жінчина небога на моїм утриманні, але, знаєте, злиднів поки немає.. живемо, як порядні люди. Я й роботи над'урочної додому не беру на підробітки: особливого потреби немає..

І тут же подумав:—Ну, що, з'їв? Не такі вже ми й прості.

— І ви з усього вдоволені?—знову, підходячи до чогось спитав Галій.

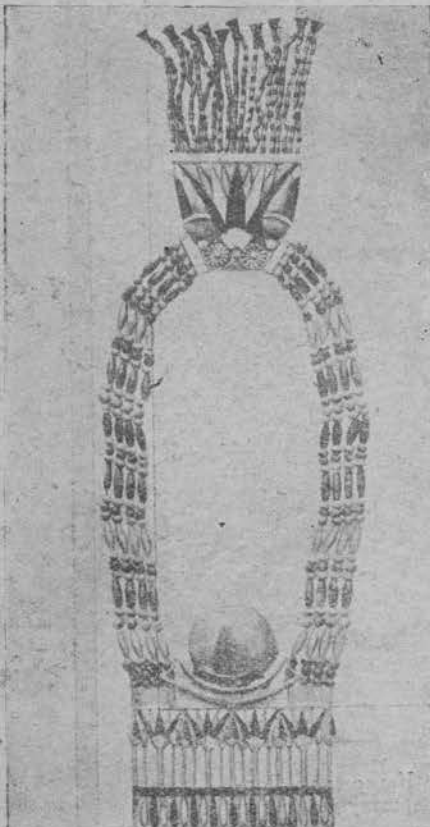
— Так, я ні нащо не скаржуся..

Враз Галій подивився йому в вічі й миттю зрозумів, що той намагається його просто одурити, що Дубок не йме віри ані на крихту.. Він підвівся.

— Бувайте!.. Мені ще на сьогодні є робота..

І вже, одійшовши на кілька будівель, вернувся:

— За матеріал не турбуйтеся: буде цими днями—не доведеться припинити роботи.. Прийміть на увагу, що днів за два я виїзду звідси в центр: контора посилає на іншу роботу. Мій наступник приїде негайно. А ще я маю сказати, що муляри з того краю посёлку за роботою співають—цього не положено на таких роботах: продуктивність праці падає. Заборонить!..

СКАРБИ ТУТАНКАМОНА

Серед знахідок у могилі південно-єгипетського фараона Тутанкамона, що їм було присвячено спеціальну статтю в № 22 „Всесвіта“, є багато речей, що свідчать про високий рівень ювелірного мистецтва того часу. Хоч частину цих речей розкрадено недовго після смерті фараона, але й те, що залишилося має величезну вагу для вивчення старо-єгипетського мистецтва.

Тут подаємо ще два зразки цього мистецтва. Це орден народження сонця—зроблені з самоцвітів та золота ланцюжки, а в центрі їх емблема сонця. Вражають вони не тільки своїм мотивом, але й незвичайно товким виконанням. Це особливо можна сказати про орден, показаний на правому малюнку.

Орден розгорнутий на лівому малюнку, показує кудлю сонця, що впливав на нільському човні. Мотив доповнюється ще низкою лотосів, художньо виконаних із золотих листочків та напів самоцвітнього каміння.

На малюнку праворуч цей орден красується на білому тлі одягу сучасного єгипетського хлопця. На цьому ж ланцюжку, під емблемою сонця, бачимо великого чорного жука, що символізує північ—час, що після його сонце повертає до сходу.

Глянув на годинника і за мить зник за домами.

Дубок, незграбно посміхаючись, дивився йому велід і коли той зник у заулаках міста, він вийшов з порожнього посьолку і рушив тією ж стежкою.

Живе робоче місто, де є майстерні, депо, живе від гудків до гудків. Вони вириваються з суєти літнього дня—перші, другі, треті; о четвертій годині зривається один—короткий, дужий... І чути: за парканом битим пішоходом гупають без такту тисячі ніг і гудуть невиразні голоси похалпивої суєти.

Завжди, коли Кучерявий відчиняє хвіртку, назустріч кидається йому волохата Найда і намагається з радощів лизнути його в губи. А в кімнаті в цю мить молода дружина Кучерявого, Клавочка, намагається здолати якусь брошуру, до якої в неї жодної охоти немає. Що хвилини вона кидає книжку й оглядає перед дзеркалом свою тоненьку й гнучку, мов пагін верболозу, постать.

Вона двома пучками проносить робочий одяг Кучерявого з хати. Навколо пролітає запах шпадльовки й вареної оливи (Кучерявий—маляр у майстернях) і вона підносить до носа манісіньку шовкову хустку, щоб перебити ненависний сморід малярський пахом дешевих духів „Віолетта“. А він нічого не бачить, бере її за плечі й гучно цілує сміючись у відкриті шнурки. Його вид провітає радісним промінням молодого щастя.

— Це й досі не прочитала? Третій день уже читаєш!..

Клавочка перемиває посуд після чаю.

— Я ж кажу, що не мала часу. Сьогодні ходила на пошту за твоїми книжками. Тільки в мене й діла, що читати!..

— Давай книги,—радіє він. Перегортає нашвидко нерозрізані аркуші. Від них приємно несе свіжою фарбою. Похалпиво бігає поглядом по сторінках. Чуприна смоляним жужалом вкриває чоло й налазляє муха сідає коло брови.

Який час тихо. По тому вона оглядається перед свічадом і сідає над брошурою класової боротьби.

Дивиться в свою книгу киває головою й нюхає кінчик шовкової хустки.

До хати вбігає Галій, вслід йому гавкає Найда. Клавочці він завжди цілує руку, як раз коло кісточки. Вона сьє. Брошуру позабито. Нишком озирається в свічаді.

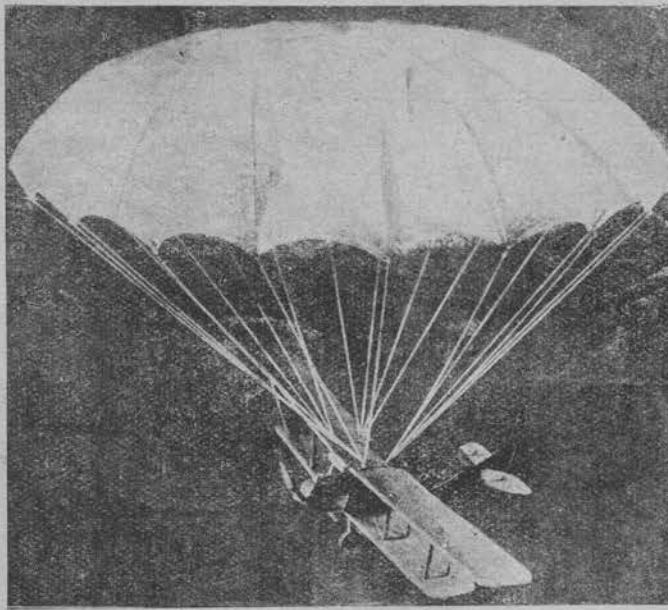
— Михайле Андрійовичу, може чаю?

— Ні, вдячний вам дуже, не можу. Зараз шоста, о сьомій треба в майстерні на засідання, а ще треба з вашим чоловіком справи владнати.

— То може підемо на посьолок?—Питає Кучерявий,—я ще сьогодні не був.

— Ходімо, звичайно, там краще буде видно... Справа стоїть так, що коли ви, як голова житлового комітету, не склопочете матеріялу, за два дні припинимо роботу.

— Припиняти? Ні за що!.. Треба німіркувати.

АЕРОПЛАН З ПАРАШЮТОМ

Цю спробу нещодавно переведено в Спол. Шт. Америки на аеродромі Сан-Дієго. Аероплан важив 800 кг.; на височині 850 метрів пілот спинив мотора і розкрив парашюта, вживши на те патрона зі стисненим повітрям. Розкритий парашют мав 16 метрів діаметру. Аероплан без ніяких пошкоджень спустився на землю за 1 хв. і 5 секунд. Так досягнуто першого великого успіха на шляху забезпечення повітряного пасажирського руху.

Пожежа на одному з хмарошкребів Нью-Йорка. Це одинокий подібний випадок за останні 20 років

Вони виходять з хати.
— Бувайте здорові, Клавдіє Вікторівно!

Вона проводить їх пильним поглядом, потім довго сидить на ганкові й мріє з нудьги. Вона розуміє, що лише вродою та довгим дівочим досвідом взяла Кучерявого й не думала тоді, що він десь буде завжди зайнятий... Тільки окремі хвилини вкупі. Йї було шкода веселого свого життя. Шитво, учениці, убори та цілі гори всякого зодягу... З якою насолодою вона згадає про це!.. А тут сидиш над цією книжкою без ніякого толку... Вона злісно кидає книгу геть і в ту ж мить ловить у повітрі тремтучий папірець, що випав з книги. Йї опановує жах: це ж цибулка від Галія й вона до цього часу її не спалила!.. За хвилю дрібні білі шматочки коливаючись повільно падають на моріжок.

Кучерявий з інженером оглянув будівлі.

— Роботи не припиняйте: я сам їду в Управління клопотатися.

— Але ж треба зібрати житловий комітет!..

Кучерявий відповідав, наче бажав його переконати:

— Зараз нікого не зберете: всі роз'їхалися в відпуск. Я їду сам, без наради.

— І все таки це може затягнутися надовго.

— Надовго? Я завтра ж беру відпуску й їду динним потягом. І назвете мене брехуном, коли не одержите за два дні телеграму від мене про дозвіл взяти матеріял із залізничного складу.

— Значить завтра їдете?.. А чи там в Управлінні погодяться?

— Будете певні!..

В передмісті вони розійшлися. Галій поспішав до майстерень, весело насвістував і навіть зняв кашкета, зустрівши групу своїх робочих-мулярів. А Кучерявий постояв на місці, подумавши, рушив додому: йому жаль стало Клавочки, що мала кілька днів і зовсім його не бачити... І знову ляхмата Найда підстрибувала, щоб лизнути його в обличчя.

Другого дня Кучерявий виклопотав відпуску й нетерпеливий, нервовий потяг умчав його з міста, де постійно гудки, „жилстрой“, засідання, інженер Галій—маленький годинник з точним удосконаленим ходом.

Не вгаючись одноманітно клацали колеса на стиках рейок. Хтось питався в сусід, скільки лишилось до Курського...

Матеріял мусять дати. Думки Кучерявого прості й виразні. Клавочка. Що вона тепер робить? Йї ніколи... Закінчать посьолок до осені, коли дістануть матеріял. Тоді не страждатимуть з вохкості й холоду... Сотня підлітків, що схожі на картопляний пагін у льосі, перейдуть на світло й тепло... Чомусь подумав, що посьолок—це лиш одна платівка з грамофону: розкрутиса вона—найдеться миттю друга... Одна за одною—тісніше, швидче... Ставало приємно, коли потяг зривався з зупинки й клацаючи мчав далі. Хотілося йому летіти без зупинок, сказано, швидко

в просторінь, де спочивають на луці роспряжені дні... Проте Клавочка над брошурою вже не сиділа. Своїми дивними пальцями з рожевими нігтиками вона низала літери на аркушикові з блокнота:

„Михайле Андрійовичу, хоч би ви зайшли на яку хвилину. Я сама на кілька день“...

Заклеїла, засміялась, моргнувши лукаво очима, і одіслала листа сусідською дівчинкою до контори житлового товариства.

А о четвертій годині, коли затихли кроки й голоси майстерових, Клавочка вже не чекала Кучерявого. Не сердився на столі самовар і не знати де зникла недочитана брошура. Під колір до фіолетового жакета, вона кінчала, грюкаючи на машині, сукню. Коли машина стихала, було чути, як наспівувала вона: „Ви руку жалі мне, на берегу Неви“.

Увечері прийшов Галій. Клавочка чекала на нього, але тепер їй стало страшно. Він глянув на годинника.

— Знову кудись поспішаєте без запізнення?

Гордо й сердито кинула вона.

Голубий день схиляв своє чисте чоло на спочивок, а крізь мережу хатніх квітів просівалося проміння електричного ліхтаря з вулиці і, мов різблення, стояло на стіні. З альтанки сусіднього саду хтось сторожкий упустив пару звуків, змовк, потім знову, знову, немов з усіх стежок до вікна злітався нетілі... Більше, дужче.. Немов літепло ляглося крізь вікна, підносило під стелю й колисало вгорі без підпори...

І буцім, злякавшись чітсь музики, інженір промовив:

— Клавдіє Вікторовно, треба вам сказати, що їду я завтра увечері...

— Ну, що ж, їдете, — відповіла байдуже. На її обличчі стояло теж лихтареве різблення. Галій підійшов до неї і взявши її за плечі своїми маленькими щурячими очима вишукував у очах правдивої, широкі думки. І коли б не тихий вечір, чиясь музика і різблення сутнів по стінах, не схотіла-б вона їхати за чужим цим чоловіком назавжди від свого живого, дужого.

Тієї ночі блукали вони вдвох, поки не почав прократатися вишком за літній зодяг невидимий і настирливий передранковий холодок.

Другого дня на світанні принесли телеграму. Галій байдуже повертів її в руках і, не читавши, кинув на стіл. Потім погасив світло й ліг знову. Але сон пропав. Зграями налітали думки. Йому здавалося що він, досвідчений фахівець, цими днями зробить помилку. Він знову западав світло й прочитав телеграму.

„За матеріалом звертайтеся на склад. Туди повідомлено. Приїду увечері“.

— А я їду увечері, — спробував засміятись до себе він, але сміху не вийшло. Він не сподівався, що Кучерявий повернеться за яких два дні. Заспокоївся лише тоді, коли взяв годинника й прислухався до його рівномірної ходи.

— Дурниці... Сьогодні їдемо...

І спав він, поки гудки в майстернях не прогнали обід. Спав тривожно, немов хлопчисько.

Настрій Кучерявого не падав ніколи. Особливо тепер йому хотілося швидче дістатись назад, до свого міста, після вдалої подорожі. Він уже не сидів самотіс, а, прилучившись до гуртка полсержних, підтримував жваву розмову. Виголений, з бородавкою над оком, господарник намагався вразити присутніх тим, що в надрах нашої країни невідимі багатства.

— Ви увяляете, товариство, як би ми збагатіли, коли б витягли на поверхню землі хоч одну десятину від того заліза, що над ним ми тепер проїздимо?..

Статуя, виготовлена заводом „Красный Выборжец“ для Харківського стадіона „Металіст“

Сцена з „Надії“ Г. Гаєрмана в постановці драмгуртка укр. роб. дому в Вініпегу (Канада)

Всі уважно слухали його підрахунки.

— Ми не можемо цього уявити, бо ще ніколи не були такі багаті!..

Кучерявий, вслухаючись до розмови, милувався з навколишніх гаїв, що в їхню гушавину намагався захопитись потяг.

Радісний легко вистрибнув він з вагона на своїй станції. В прохолодному надвечері і вокзальна суєта не охопила його. Він пройшов самотньо й з'осереджено і вона, суєта, не зайняла його. Тільки з дала озирнувся на потяг і в блискучім світі електричних ліхтарів на мить побачив фіолетову жінку, що поспішала в вагон за чоловіком. Згадав за свою дружину. Вона гострим клинчиком врізалась в його настрої. Ось він перейде коліями міст, поверне в провулок і за хвилину стискатиме її в обіймах. Хіба він її коли так кохав, як тепер... Він відчував, як візьме її зараз за худі плечі й безумними іскрами промчатиме йому по жилах її цілушки.

— Вона мріє в вечірнім мороці— подумав він, коли темні вікна ще здаля глянули на нього порожнім мовчанням...

Двері було замкнено.

— Цевно, пішла назустріч і розминулась...

Звично знайшов він ключа в умовнім м'сці й увійшов до хати. На хвилину спинив свою самотню пісню цвіркун, немов прислухався: хто порушив тишу в його господі... Далі зацвірячав знову. І, як завжди, Кучерявий вправною рукою взяв з комінка сірники і черкнув світло. За ліжко, столи попливла темрява. Узняв зі столу шматок папірця, усміхаючись радісно, впевнено. Ретельно як наизано оливцем на папер літери!..

Впав на стілець, упустивши додолу валізку. І відчув, що втомлений він, немов працював кілька днів і ночів без спочинку. Барвисті лінії заметушилися перед очима.

— Це вона, фіолетова жінка! Одурена, підговорена. І враз підхопившись, поправив кашкета й погасив лампу. Довго не міг замкнути дверей. І вже на дорозі згадав, що потяг стоїть пів години. Вестигне.

— Невже йому не повірять?!

Вже під вокзалом спинив його техник Дубок. Від ліхтаря його постать лягала далеко вздовж вулиці. Махав руками, як крилами млина і скаржився на інженера. На що ця витрата матеріялів? Чому інженер зробив так, що не стало його?

Кучерявий поклав йому руку на плече:

— Знаєте, ходімо зараз на посьолок!..

— Навіщо? Та пізно ж уже...

— Ходімо!.. Перевіримо сторожу...

Вони повернули в звук і стежками пройшли за хвилину на посьолок. Дві лави невиразних обрисів будівель тягнулися полем до залізничної переспи. Пройшли повз і лягли осторонь рейок на теплу траву. Зараз промчить колією потяг і повезе відірваний від душі його на завше болочий шматок. Завтра він прийде з майстерень до порожньої хати, читатиме свою літературу і вже не відкладатиме книжок для неї.

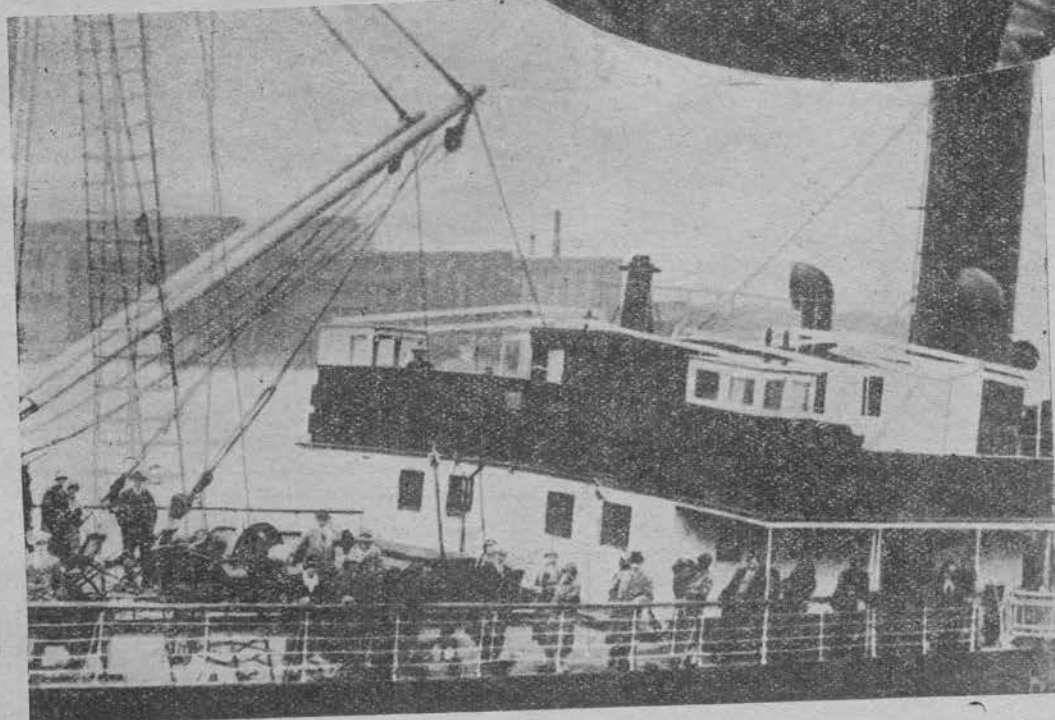
Збоку стояв техник Дубок, повернувся на посьолок майже злиною з мрякою постаттю й світив далеко цигаркою. Іноді він дуже кашляв.

Кучерявий спокійно дивився, як вирвався з громади міста, гуркочучи на все поле, потяг, як промчав сотнею вогнів по переспі, поволі затихав у даліні і лише червоний газловий ліхтар манячив ще довго з-далека.

Кучерявому здавалось, що не ліхтар, а інженерове серце упливає в темряву і світить далекою крапкою, а в ньому— тремтячий маятник з кишенькового годинника, що рівномірно цокає, затихаючи в даліні і жене по інженерових жилах напівхолодну кров. А з-за нього, інженерове серце, виглядав звичайною гримаскою Клавочка і тулить манірно до носа маленьку шовкову хустку з запахом дешевих духів „Віолетта“.

Повноважний представник СРСР в Англії—тов. Розенгольд з дружиною (посередні) на Лондонському вокзалі, перед від'їздом до Москви.

Пароплав, що на ньому 7-го червня прибули з Лондону співробітники радянського торгпредства.

Світовий авто-рекорд

Беріг Флориди — це єдиний у світі найпряміший і найтривкіший природний шлях, що підходить до такої надзвичайної шукости, що робив Сірей, досягаючи свого останнього рекорда

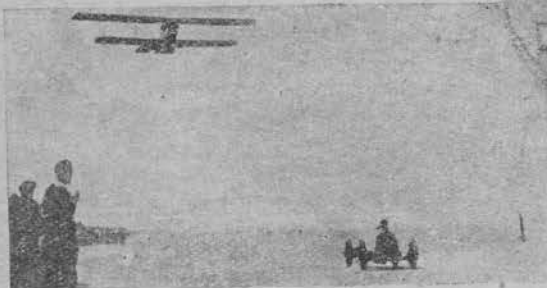
На березі моря, біля Флориди, відбулися автомобільні перегони, де було кілька тисяч прихильників авто-спорту та авто ентузіастів з усієї Америки. Англієць Сірей на тисячеліній машині поставив нечуваний рекорд шукости — 203 миль за годину.

До цього часу відомий офіційний світовий рекорд 172 миль, зроблений Гаррі Томасом, що недавно розбився, коли робив пробу нового рекорду шукости. Але цей рекорд вже неофіційно був побитий норвежцем Сіг Хаудалем у 1923 році. Хаудаль зробив 180 миль за годину. Хаудаль, що теж брав участь у змаганнях, сказав представникам преси, що два фактори

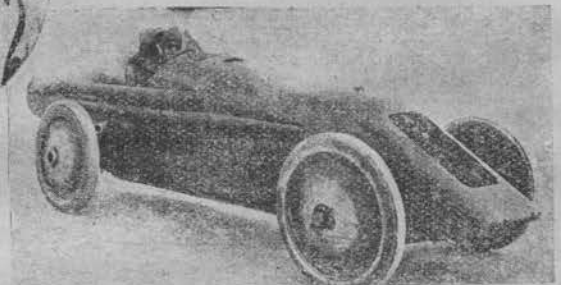
дають змогу досягти надзвичайної шукости: перший фактор — це скорочення відпорної сили повітря, а другий, мало знайомий широким колам, — це досягти найточнішої рівноваги в колесах. Бо при надзвичайній шукости, найменша перевага в однім місці шини завдяки надзвичайній відбійній силі збільшується в багато разів перешкоджає рухові.

При цьому, розуміється, не слід занедбувати й могутности самого мотора, через що рекордні автомобілі, як це й бачимо з наших фотографій, являють собою могутні мотори на колесах. Все інше, що могло б непродуктивно обтяжувати автомобіля та спинювати його шукість — викинуто як зайве.

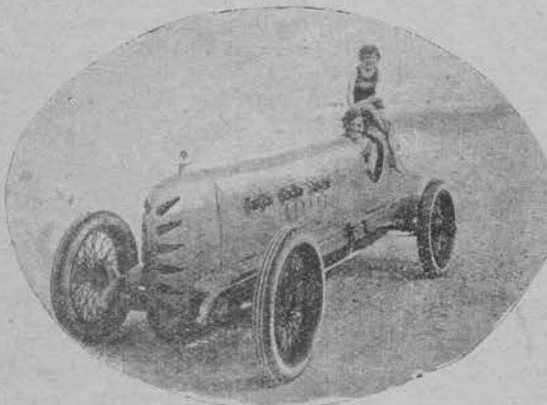
Змагання з аеропланом на березі Флориди. Багатосильний автомобіль переганяє аероплана

Норвежець Сіг Хаудаль передостанній переможець — 180 миль за год.

Американець Томлі Мільтон, що до цього часу поставив найбільший рекорд шукости в Америці — 156 миль за годину

Ла-Коста — жінка-переможець на жіночих автомобільних перегонках, зробила — 144 миль за годину

Сірей, що поставив новий світовий рекорд шукости на автомобілі — 203 миль за годину

Джон Сеймур, що поставив найбільшу шукість на мотоциклі — 117 миль за годину

ХАРКІВ— ЛЕНІНГРАД

БУЛА Саксонія... Тепер Ленінград... 12 червня—в Харкові Одеса—що не говоріть, а треба подякувати Харківській окружній раді фізкультури... Спортивний сезон цього року справді цікавий...

Перший матч „1 Ленінграда“—„2 збірна Харкова“, що закінчився перемогою гостей 5:3 відвідало до 4 тисяч чоловік, а в день „генерального матчу“ понад 10 тисяч глядачів загнали майдан Спартак.

Галаасливою хмарою посувалися харківчане на цей матч. Оточили з усіх боків спортивний майдан, і коли заметушилися в упертій боротьбі команди—притихли напружено глядачі...

Хто кого?..

Рівно пройшла перша половина гри. Прекрасний напад лєнінградців не міг провести м'яча крізь захист Харкова. Настирливим же і жвавим харківчанам нещастило... Декілька разів вони били по воротах супротивника, але спритний воротар Ленінграда затримував м'ячі.

В нічию закінчився перший хавтайм і це ще більш розпалило зацікавленість глядачів.

— От наші їм тепер покажуть!— почувалися завзяті вигуки.

— І чого вони так довго не виходять?— нетерпляче шепотіли майже всі підчас 5-хвилинної перерви.

Знову заспівав знайомий свисток судді і гра продовжувалась.

— А ну, хлопці, вшкварте. Шурка (це Шпаковський), не води м'яча... Бий, бий прямо по воротах...

Спочатку повели наступ харківчане, але за декілька хвилин м'яч переняли лєнінградці й опинилися біля воріт Харкова. Вдало з фолу вдарив один з нападів Ленінграда по воротах Харкова і перший гол одержав Харків.

Гра пішла швавіше, харківчане розгнівалися...

— От чорт-зна що—вилаявся хтось і додав:—увесь час почуватється перевага харківчан і, на тобі, ще програють...

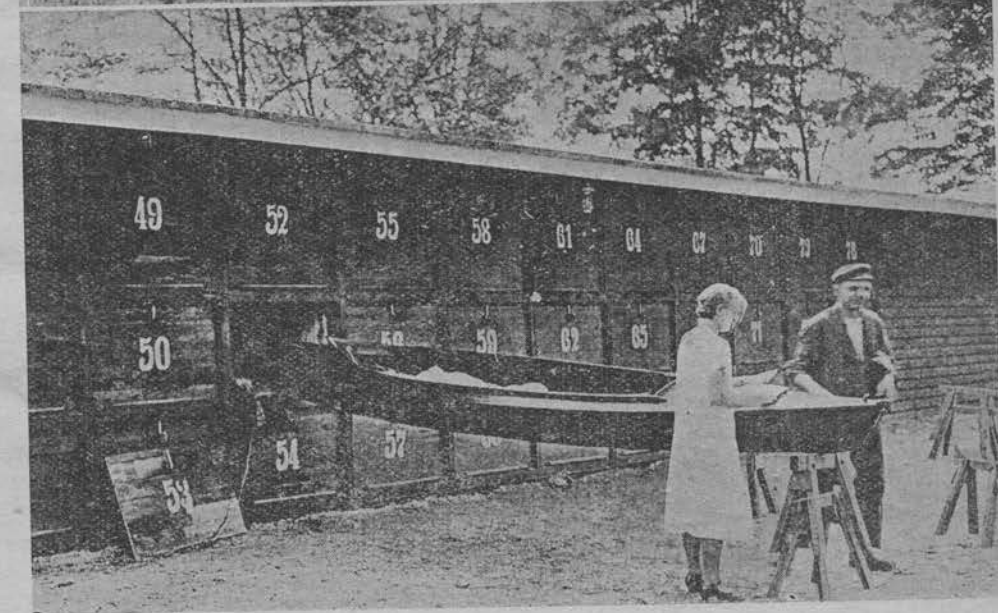
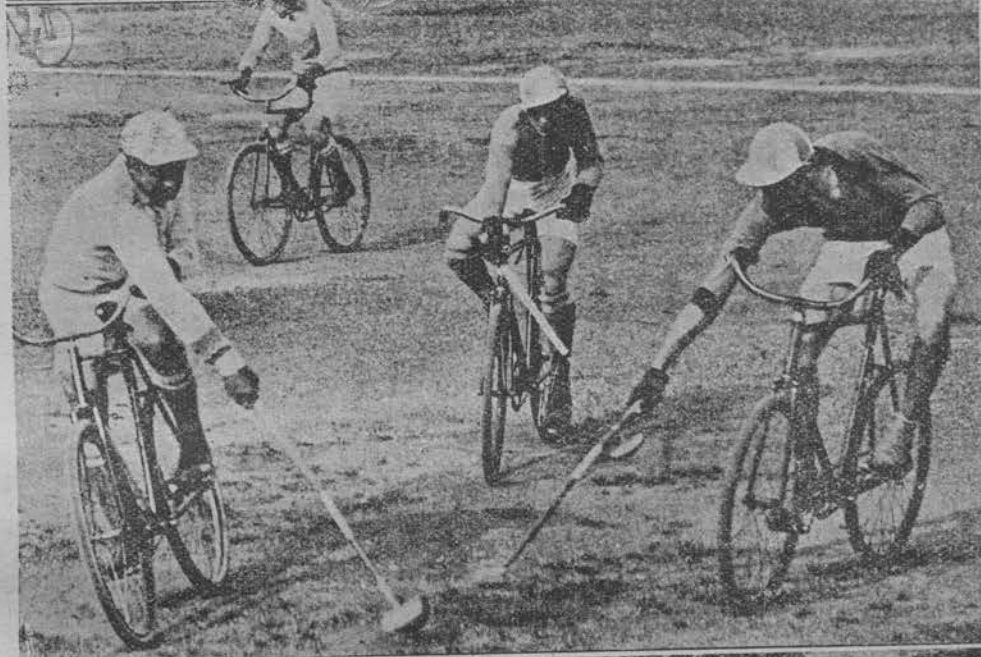
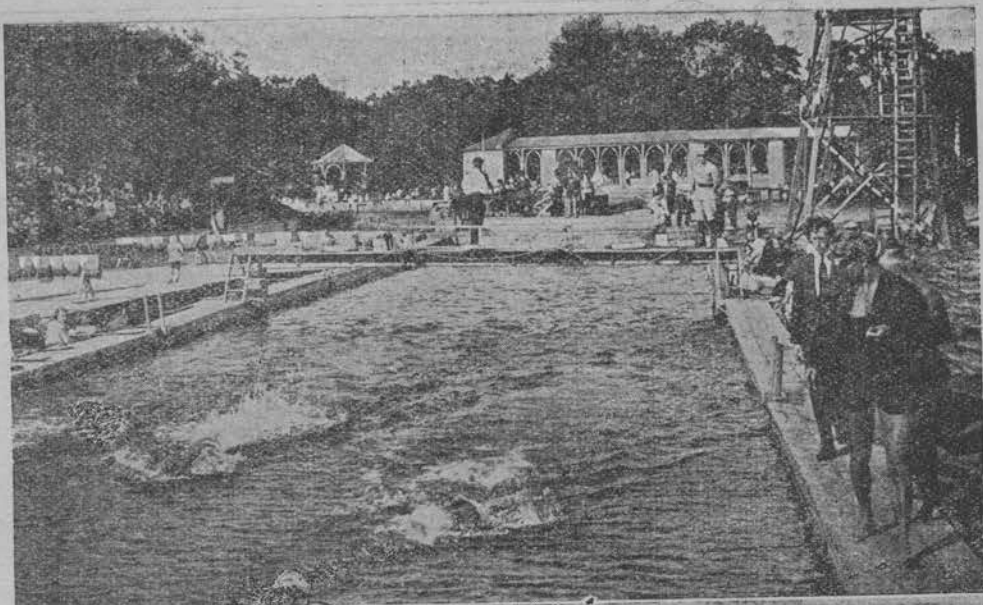
Зовсім похнюпили носи харківські патріоти, коли лєнінградці з прориву забили другий гол.

Але далі гостям вже доводилось майже тільки оборонятися. Оськажений напад Харкова збив захист Ленінграда, уперто невідходив від воріт супротивника і... розлігся оплесками майдан—перший гол забили харківчане.

Але треба зазначити, що харківчанам не щастило. Не вважаючи на надзвичайно гарну гру вони не добились результату.

Два пенальті, десяток прекрасних шутів по воротах Ленінграда і все—то об „штангу“ то в „аут“.

І кінець кінцем харківська збірна, що грала ні в якому разі не гірше, а навіть в окремих випадках і багато краще лєнінградців залишила майдан з поразкою 2:1.

Новини спорту за кордоном. Вгорі—вразково обладнований басейн школи плавання в Німеччині. Нижче—вельми поширена форма спорту за кордоном, що дуже розвиває спритність: гра в гольф на велосипедах. Внизу—сейф одного з ловецьких клубів у Франції, де зберігаються човни клубу. Кожен член клубу має для свого човна окремий сейф.

Ловлять Дельфінів

Нарис В. І.

МОРСЬКІ свині—так звуть дельфінів берегові мешканці. Ця назва збереглася в рибалок, її ж додержуються і ловці дельфінів, що розкинувшись цілими оселями по узбережжях мають свої човни, фелюги, моторні лодки та інше приладдя для ловів. В цих же оселях скупчено різні промисли, що займаються першою переробкою добутих з дельфінів продуктів—у першу чергу їх жирів та товстих шкір.

Тут їх очищують і за консервують настільки, щоб вони були здатні для транспортування в ті місця, де їх будуть вже остаточно переробляти й використовувати для потреб промисловости.

Хто любить посидіти на березі моря і вдивлятися в його безконечні переливи, той добре знає дельфінів.

Часто скидаються вони в морі, виринаючи спід води на верх, а іноді колесом прорізують водяну поверхню, залишаючи за собою довгий слід, що нагадує собою слід швидкохідної моторної лодки або мініатюрного пороплава.

Мандрівник, що спостерігає море з чардака пароплава, також добре знає дельфінів: вони пли-

Багром тягне дельфіна на човен

вуть слідом за параплавом та суднами й блищать своїми тілами перекидаючись та купаючись у біло-зеленій піні й сажневих бризках.

Дельфін—не риба. Дельфін поїрає її. Це морська китоподібна тварина, що належить до ссавців. Тіло дельфіна до двох, а іноді й до 3-х метрів завдовжки, а звичайна норма ваги його—6 або 7 пудів.

Здається дивним, як можуть такі важкі туші так легко й спритно скидатися над водою. А тим часом це так. Дельфіни, граючись у морі, чарують зір.

Є навіть охотники посидіти на береговій гальці й цілісінькими годинами спостерігати сплески дельфінів, що тут то там появляються на гладкій залитій сонцем поверхні моря, покриваючи її живими фонтанами.

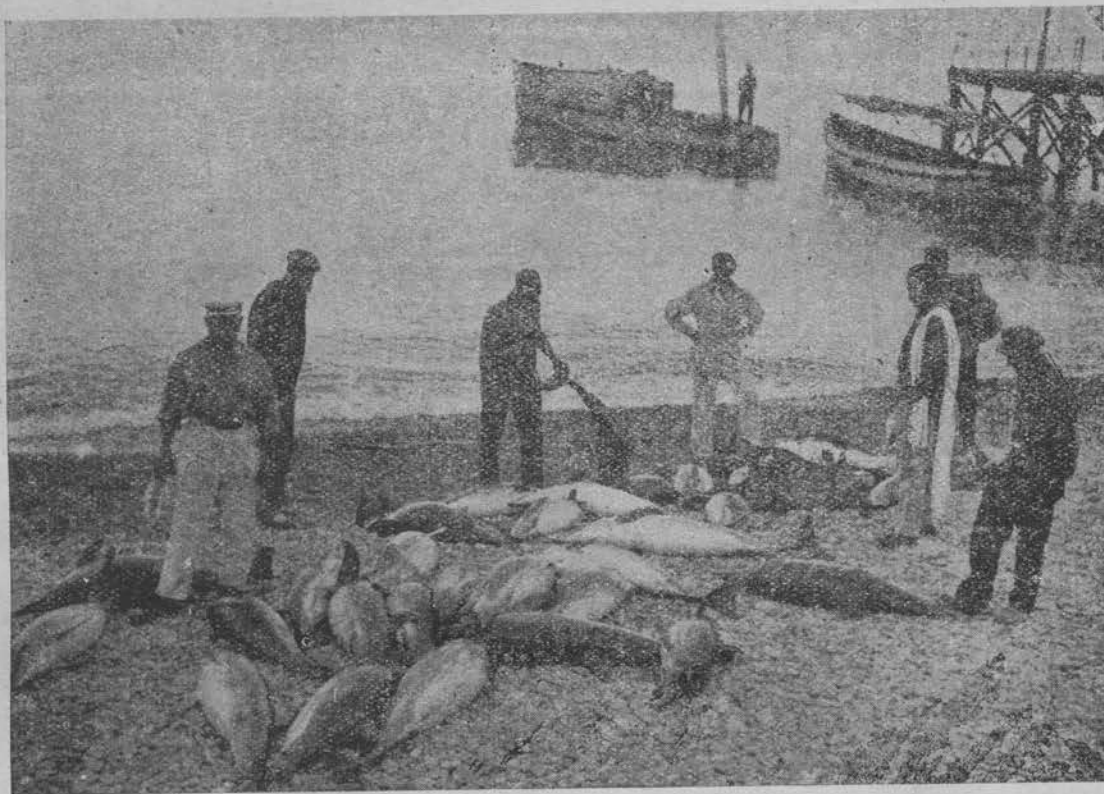
Та не тільки естетичне значіння мають дельфіни. Вони дають чималу користь. Їхній жир використовують у промисловості, де з нього крім усяких хемічних речовин та продуктів виготовляють вельми цінну оливу для змазування нижніших частин механізмів. Їхню товсту шкіру обробляють і експортують потім за кордон.

Дельфінів ловлять і факівці-рибалки, що з цього живуть, і просто спортсмени-ловці, що шукають у цих ловах не стільки матеріальної користи, як головним чином гострих переживань та задоволення. В певні години ви-

Забиті дельфіни на березі

Трофеї після полювання на дельфінів

ходять у море моторні човни та фелюги. Ловці пильно стежать здобич. Скидаючись дельфіни по кілька секунд плавають по поверхні моря. Секунди ці дороги для ловця. Рушниця повинна бути наготові, приціл точний.

Дорого платить за ці секунди і дельфін. Влучний постріл—і за гру в піні хвиль заплачено життям. Куля пробила звинне тіло дельфіна і він нерухомо застигає на поверхні води. Коли ж його тільки поранено, тоді він пропав для ловців—скажена від болю тварина рвучко шугає в безодню і темечки вигоює свої рани або ж находити собі могилау.

Забитий дельфін держиться на воді 1-2 хвилині. Як що близько стоїть фелюга або моторний човен, то тушу дельфіна схоплюють гаком. Іноді ж буває так, що ловець плигає в воду і притягує його тим же гаком. В обох випадках потрібна велика обережність. Часто під час вантаження на човен важкий дельфін нахилиє його і перекидає. Небезпечний спорт, небезпечні й

лови, та люблять їх рибалки, морські звіролови.

Багато прикмет і навіть повір'їв існує в ловців. Вони здебільшого являють собою головні правила, як ловити дельфінів, розведені великою дозою ловецького гумору та фантазії. Зрештою такі прикмети й повір'я, а також усякі фахові анекдоти та перекази про неймовірні пригоди на ловах існують і серед інших категорій ловців і особливо поширені серед ловців на великого звіря суходолу.

Тельбушать дельфінів на березі. М'ясо викидають у море, а все інше йде на технічні потреби.

В голодні роки м'ясо дельфінів врятувало дуже багато людей. Його їли в Криму, і як що не дуже були задоволені ним, то в усякому разі були вдячні йому. Жир у ті роки теж ішов не стільки на промислові потреби, скільки на ogrivання організму людини.

Ставши в пригоді в голодні роки, дельфіни продовжують виконувати свою попередню „функцію“—обслуговувати промислові потреби.

Стріляють дельфінів

КАТУВАННЯ СТРАХОМ СМЕРТИ

Сім років коло електричного стільця

ІМЕННЯ італійських робітників—анархістів Ніколо Сако й Бартоломео Ванцеті відомі всьому світові. Ось уже швидко сім років, як день-у-день газети всього світу безперервно уділяють увагу долі двох робітників, що зазнали винятково жорсткої інквізиції американського суду. На протязі більше ніж шести років Сако і Ванцеті сидять у Дедгамській тюрмі, в штаті Месачузет, чекаючи виконання смертного вироку над ними.

На протязі більше ніж шести років Сако і Ванцеті щодня і що-ночі чекають, що от-от прийде кат і відведе їх до електричного крісла, де протягом кількох секунд їх буде позбавлено життя.

На протязі більше ніж шести років преса всього світу, робітничі організації, різні товариства буквально кричать про нечувано-несправедливий вирок, заснований на цілком бездоказаних обвинуваченнях, і проте вирок американського суду досі ще лишається в силі, а перспектива електричного стільця продовжує бути знаряддям нелюдського катування.

В чому ж справа? Чому так довго тягнеться інтервал між вироком суду і виконанням страти. І за що, нарешті суд так суворо засудив Сако і Ванцеті.

15-го травня 1920 року було забито конвоїра Берарделі, що супроводив артильщика з 15 тис. доларів. Рівно через місяць за підозрінням у цьому вбивстві було заарештовано робітників італійців Сако і Ванцеті.

Обидва вони революціонери, обидва брали активну участь в американському робітничому русі, в обох під час арешту було знайдено вогнепальну зброю.

Цього виявилось досить, щоб вирок суду підтвердив їхню вину в карному вбивстві, що до його Сако і Ванцеті були зовсім непричетні.

Суддя Штату Месачузет Тайер, не вважаючи на сотні свідків, що висловилися на користь Сако і Ванцеті, надав значіння свідченням неправдивих свідків, що обвинувачували в убивстві конвоїра спочатку інших заарештованих, а після арешту Сако та Ванцеті відмовилися від своїх попередніх свідчень і стверджували, що вбивці Сако і Ванцеті.

Величезна кампанія в оборону безневинно-засуджених, масові мітинги—протести, утворення спеціального комітету оборони Сако і Ванцеті, солідний фонд у 400 тис. доларів, зробили справу широко відомою. Факти явної сторонності суду й підкупності свідків виявилися такими очевидними, що виконання вироку довелося затримати. Однак спроби примусити суд, не вважаючи ні на які докази переглянути справу, лишилися без жодного успіху.

Оборонці Сако та Ванцеті подали до суду свідчення засудженого на страту Челестіно Медейреса, що признав себе за вбивцю Олександра Берарделі. Та й ця обставина не похитнула суддю Тайера, що вперто стоїть за те, щоб покарати Сако і Ванцеті.

А щоб збутися неприємного свідка, віддано розпорядження приставити Медейреса до Сінг-Сінг, щоб виконати вирок. „Правосуддя“ поспішає позбутися Медейреса, щоб вільніше розправитися з Сако і Ванцеті. Вся справа про безневинно-засуджених перейшла до губернатора штату Месачузет—Фуллера.

Звідусіль до нього йдуть десятки тисяч телеграм, резолюцій протестів та вимог переглянути справу. Представники англійської робітничої партії, а також 22 члени англійського парламенту прислали Фуллерові свій протест. Жодного відгуку.

Палата штату Месачузет відхилила пропозицію утворити спеціальну комісію, щоб переглянути справу: президент Куд'дж відмовився втручатися в постанову суду; протести робітників, обурення суспільства, найбезперечніші докази безневинності Сако і Ванцеті—ніщо не може похитнути американського „правосуддя“.

Тільки останнім часом боротьба за життя та волю Сако і Ванцеті зайшла в нову фазу. Уряд штату Месачузет під натиском нечуваного обурення, що охопило трудяще населення всіх країн, призначив нарешті слідчу комісію для перегляду справи безневинно засуджених революціонерів. На чолі комісії—губернатор штату Месачузет—Фуллер.

Призначення комісії—це глум над вимогою пролетаріату всіх країн негайно звільнити невинно засуджених і в не що інше, як продовження катування, що триває вже сьомий рік.

Всі засоби спробовано, всі терміни вичерпано. До 7 роковин неімовірного катування загрозою смерті наближається розв'язка цієї найбурливішої справи. В пам'яті трудящих всього світу ймення мучеників-революціонерів лишається назавжди. Ганьбою покрив себе американське „правосуддя“—яскравий зразок буржуазно-класової ненависті й найжорстокішої помсти над пролетаріатом.

Ніколо Сако

Бартоломео Ванцеті

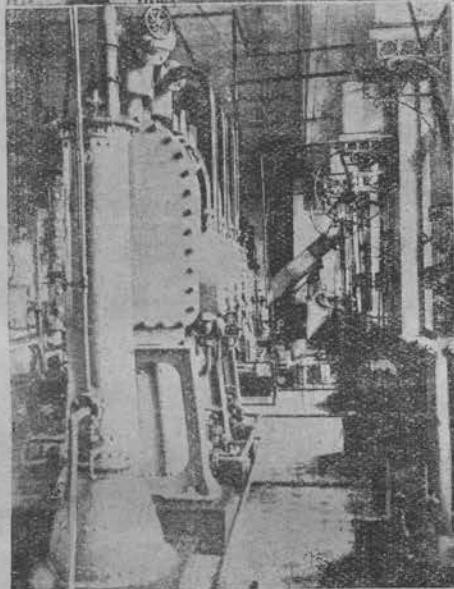

Агітація за звільнення Сако і Ванцеті на вулицях американського міста

І
Н
С
Т
И
Т
У
ТЦ
У
К
Р
О
В
О
Ї

ПРОМИСЛОВОСТІ

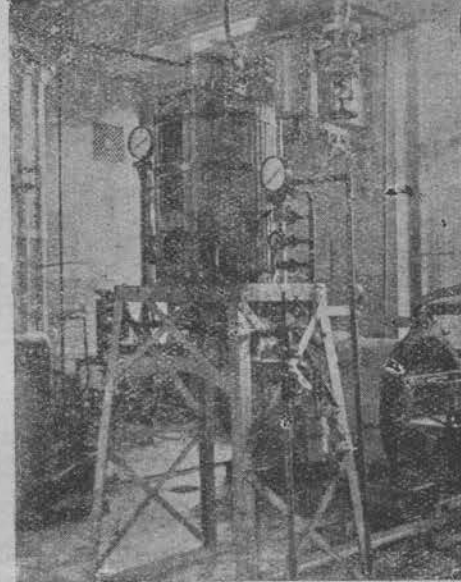
Питання про відкриття експериментального інституту цукрової промисловості було знято ще в 1925 році з ініціативи Правління Цукротресту.

Після погодження в Колегії ВРНГ Президія ВУЦВК у в квітні 1926 року ухвалила відкрити такий інститут у Києві, як всесоюзному центрі цукрової промисловості.

З цього-ж часу інститут почав функціонувати при Київському Політехнічному Інституті. За директора призначено проф. Кухаренка, що до цього займав катедру цукрового виробництва при Київському Політехнікумі.

Завдання Інституту—науково-дослідницька робота в справі визначення й удосконалення технічних та хемічних процесів цукроваріння, наукова робота в справі культури буряків та боротьби з шкідниками, економіка цукрового виробництва то-що.

Тепер у ВРНГ розглядається питання про поширення рамок діяльності цього інституту та про відведення йому самостійного приміщення. На наших малюнках показано апарати для наукової роботи по окремих процесах цукрового виробництва, що знаходяться тимчасово в лабораторіях Політехнічного Інституту.

НЕВІДОМІ ІЗ ЗАКУТКІВ

Це твори не скульптора-майстра, що вправні ю рукою володіє різцем і під його руками живе мармур і глина. Цей художник ніколи не брав участі в мистецьких виставках, про нього не знають ні критики мистецькі в столицях ні художники. Так інколи буває, що десь у Лубнях живе такий може, самородок, а може людина з примхою і вперто, для себе працює в галузі того мистецтва, що йому найближче.

Працює самотужки.

Ніхто не хоче стверджувати, що такі твори становлять собою якийсь надавичайний поступ у мистецькому

житті. Хочеться лише згадати про цих митців, що не мали змоги одержати відповідної мистецької освіти і не можуть віддати всіх сил мистецтву, що їх так приваблює. А прагнуть широко до того мистецтва.

Роботи, що подано на цих фотографіях—це твори однієї такої невідомої скульпторки з Лубен—тов. Чигиринцевої. Зроблено їх під великим впливом скульптора Жукова, але в них є така своєрідна, може сантиментальна ширість.

Тов. Чигиринцева скульптор-аматор, що вже десятки років працює в галузі скульптури.

Роботи скульптора-аматора тов. Чигиринцевої

Ю. Мар

З Д О Б Р

Стаття П. Козицького

I. Облога кобзи

НЕ-ЩО давно молодь українська була свідком упертого і досить довготермінового бою навколо кобзи. Плацдармом були шпальти газетні. Набої злітали з вістря сталевих пер, і дві армії завзятих журналістів та прихильників цього рукописла—вишикувались одно проти одного. Бої були завзяті: використовували і весь арсенал історичних фактів, і всі „рельєфи“ сьогодняшніх позицій, і пушено було навіть ескадрілле... гармошок, цих переможних „танків“ на фронті музичному.

Ми маємо на увазі ту дискусію, що в березні-квітні розгорнулася на сторінках „Комсомольця України“ по-між прихильниками кобзи та гармошки. „Чи кобза, чи гармошка“ так було поставлено питання.

Кобзу обвинувачували в тому, що вона має відмолодити мистецтво давно померлої доби, що навколо неї тхне духом петлюрівщини і просвітництва, що вона не здатна співати про сьогодняшній день, а тому треба її здати до архіву, а замість неї просувати в життя „кудеснищу-гармонь“.

Оборонці робили контратаки в бік „кудрей ухарських“ і „сапог бутилками“, в атмосферу великоруської богеми, „духу трактирного“, що гармошку випестили, доводили художню цінність кобзи і її репертуарних традицій, її перспективи.

Як це водиться завжди, боротьба була перенесена з „поля бранного“ за зелені столи конференцій.. Як її там розв'язали—буде річ нижче.

А поки що, констатуємо, що питання про кобзу і кобзарське мистецтво виплило на поверхню і зацікавило суспільство.

А тому...

II. Дозвольте одрекомендуватися,—ми...

Кобзарі в суспільному житті України брали активну участь. Розцвіт кобзарського руху припадає на XVI—XVIII в. Їх висунули тодішні громадські рухи: козаччина, гайдамаччина, що в минулому хвилювали Україну і її сусідів. Оспівуючи героїв минулого, подаючи в своїх думах яскраві картини колишніх історичних подій, недолю невольників, кривди поневолених, кобзарі тим самим формулювали провідні гасла для мас. Тим то кобзарі увійшли до складу козацьких та гайдамацьких загонів. Тим то у всіх оповіданнях, поемах про минуле—постать сліпця-кобзаря подається завжди, як невід'ємна частина малюнку. Для мас—кобзар був історіографом, ідеологом, агітатором то що.

Кустар-майстер тов. Снігирьов, що виробляє кобзи

Сліп'ець-кобзар

Тому не дивує нас, коли в актах судової розправи над „Коліївщиною“, у т. зв. „Коденській книзі“ читаємо ми вирок на смерть, „Прокопові Скрязі, бандуристові із Остаповки за те, що naprowadził (підбуривав) донців на грабунок (?) пана Спендовського“, Василеві Ворченкові, що прийшов із Звенигородки в козацьку Доницу, відкіля ходив з ватажком Ремізою на Водяники, Кобилячки і Попуринці і ktòрым на bandurze grywał (та їм на бандуру грав), „Михайлові Соковому за те, що грав гайдамакам, коли вони грабували Цибурів“ і т. ін.

В пізніші часи, коли козаччина й гайдамаччина стали одходити, кобзарі й лірники пішли старцювати по ярмарках, перегортаючи перед своїми слухачами сторінки минулого. Вони поволі перетворилися в професійних співців, набули форм професійної організації, своєрідного кобзарського цеху із своїм урядкуванням, звичаями, казною, мовою, то-що.

Козаччина і гайдамаччина одійшли і почала занепадати провідна роль кобзарів та бандуристів у суспільстві. Їх пісні перестали цікавити молодь, що жила іншими думками, іншими бажаннями...

Роль ідеологів перейшла до інших рук.

„Люде старих пісень не слухають—скаржився Іван Крюковський,—раніш старі колись звали співать їм, а тепер молоді все позабували: йому співать про старовину, а він не згає, що воно таке“.

Кобзарське мистецтво створило своєрідні музичні форми високої мистецької якості: думи кобзарські, пісні історичні. По музичній фактурі напів регетативний спів на фоні акомпаніменту бандури. Оздоблено його мелодійними кінцівками пройнятими віковою тугою, сльозами і мукою. І трудно сказати, що більше впливає: чи журливі, як струмок неспокійно тихий, як шелест листя плачі „переборів“ бандури, чи виразний до болю спів-оповідання сліпця—кобзаря...

Кобзарське мистецтво знає цілу низку видатних митців, напр. Остап Вересай, Іван Крюковський, Пархоменко, Кравченко та інші. Їхня мистецька вага полягала як у майстерності виконання, що являє собою правдиву передачу старовинних традицій, нагромаджених багатлітньою творчістю кобзарського колективу, так і в багатстві репертуару „від дідів-прадідів“.

Ще кілька слів про теперішню кобзу. Вона складається з таких частин: овальний опуклий кузов (довбаний), що його зверху накрито настількою „дейкою“, в середині неї вирізано дірку „голосник“, що є разом резонатором. Від кузова іде гриф, чи як його називають „ручка“, на вигнутій частині його („голівка“) ветромнені кілочки що на них намотано шість струн „бунтів“. Крім того праворуч в грифу по обідку дейки начеплюють менші струни—їх називають „пристунками“. Кількість струн на бандурі різна: од 11—12 до 25—30. Стрій бандури також ріжний. Це доказує, що кобза ще й до цього часу не закінчила свого розвитку, своєї еволюції.

III. Кобза й революція

Здається трохи несподівана постановка теми: «Кобза й революція!» Старий сивий дід—сліпець, весь думками у давню минулому і юнак з палаючими очима, що творить майбутнє. Одійти, лягти в домовину—така наче б то мала бути доля кобзи в часи революційних піднесень! Але трапилося інше: старий сліпець кобзар справді ліг у домовину, але кобза перейшла до рук юнака.

Кобзарське мистецтво стало на нові шляхи і стає молодим. А саме..

1. Народилася ціла низка капел кобзарських (у Києві, Харкові, Полтаві, Одесі), що подорожують по Україні, закладають кобзарські осередки і збирають повні залі слухачів. Тут кобзарське мистецтво піднімається до рівня художнього і йде на зустріч художнім потребам мас, що дуже і дуже (особливо село) радо сприймають його. Тут кобзар стає рівноправним членом профсоюзу робітників мистецтв поряд з іншими митцями, набуває собі визнання серед суспільства і прав.

2. Зберігаючи, як цінну художню традицію, старовинний свій репертуар червона кобза поновляє свій спів революційними мотивами і йде нині кобзар у маси не з співами старців, а вчиглем та ідеологом, як і колись. Одвойовує крок за кроком місце в художньому житті: йде і на естраду, і в театр, і в радіо-студію.

3. Рветься кобза до технічного удосконалення. Низка конструкторів працюють над тим, щоб збагатити музичні засоби кобзи, щоб здешевити її ціну і тим зробити інструментом масовим. Цього вона цілком варта і не через „широкі жупани і сині шаровари“,—а красою свого звуку, своєю молодістю, будучиною.

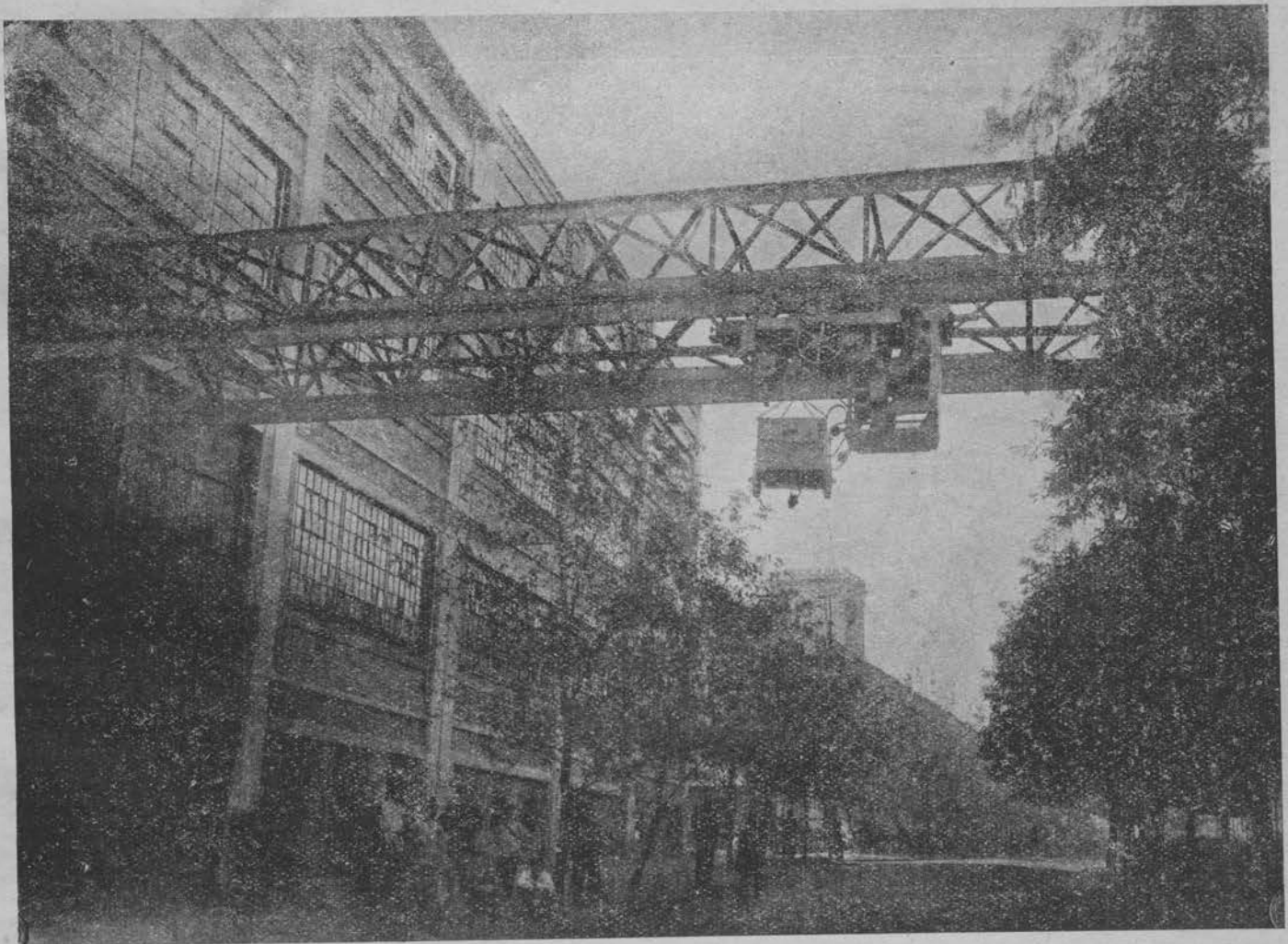
Перед кобзою ще непочата ділянка роботи: участь у симфонічних оркестрах, в оркестрах народних інструментів.

І тому, коли після „бою жоретогого“ справа кобзи попала на вирішення вищого музичного комітету, то було ухвалено: „кобза і кобзарське мистецтво може бути використане, як чинник масового музично-політичного виховання, зокрема серед селянської молоді.“

А далі „організувати при музичних ВУЗах класи українських народних інструментів і кобзи зокрема. Вжити заходів до створення ідеологічно і художньо-вигриманого репертуару“.

Так закінчилася „боротьба за кобзу“.

МЕХАНІЗАЦІЯ ВНУТРІШНЬОГО ЗАВОДСЬКОГО ТРАНСПОРТУ

Поігррані електричні вагончики, що сполучують між собою окремі корпуси і цехи на заводі сільсько-господарських машин „Червона Зірка“ в м. Зінов'євському

ЖРЕЦІ ТЕМРЯВИ

В НАШІЙ сучасності є багато таких місць, що наштовхувались на них, ламаються пера белетристів, драматургів і сценаристів. Із великими зусиллями перемагають деякі труднощі ці, відбиваючи в творах своїх нашу і складну і різноманітну сучасність. Але найскладніша сучасність—у селі. В селі, де часом так потворно сплелися різні нитки різного життя, нитки зсукані й за кілька віків перед нами, і такі, що вийшли з-під ткацьких станків нашого часу.

В плетінні цих ниток так часто заплутується творча думка, не вміючи розрізнити нових і міцних ниток од старих та потрухлих.

І тому село, ця чи не найважливіша проблема нашого сьогодні, так мало і так недосконало часом відбилася в сучасному мистецтві.

Зокрема—про кіно. Велика епопея горожанської війни, радянське місто, минуле революції, навіть буржуазний Захід кабаре й фокс-тротів і революційний Захід страйків та повстань—відбилася на радянській кіноплівці.

В крамлині Сидора. Баба—арт. Саксаганська, Сидір арт. Харитонов. Вищу—Оксана (арт. Кожевникова) біля хорої Марійки (арт. Криворучко)

Гарно чи погано—як коли. А село? Про сучасне село ми не маємо жодного фільму. Тим більше цінного фільму про сучасне село для сучасного села.

Сценарій Й. Стрільчука для фільму „Жреці темряви“, що його почав ставити на Одеській кінофабриці режисер Долина з оператором Гудимою, робить спробу виявити наше село. Що правда, сценарій не має за завдання своє виявити все сучасне село. Він одбиває лише один бік його життя: знахарство й ворожбитство, ці найдикиші й найбезглуздіші забобони дільські.

В селі Чернечому почесним ремеслом оцим займався старий дід

Вгорі—Оксана в хаті
Олекси. Праворуч —
Олекса і Марійка

Гісляр. Рецепти його були нескладні: зменька зілля якогось, вугілля, крейда, водиця, що в ній переполоскано ікони всіх святих, що їх тільки знав Гісляр, а над всім оцим — всепереможня й „свята“ замова: „не крутись, не журись, ні на кого не дивись; хотів чорт перелякати, та не знав, з ким діло мати. Тьху, згинь, пропади, ні доводь до біди“.

Проте Гісляр знав і такі „таємниці“, як от „таємниці“ навійня й гіпнозу.

В Івана через „лікарські“ заходи Гісляра вмерла в важких муках положив жінка.

Іван з дітьми своїми: Марійкою та Іваном вирушив у місто. Там, на завді, біля вярстагу пройшли дальші роки Іванового життя.

Марійка кінчила в місті медкурси й поїхала працювати на село, звідки сама родом була.

Олекса захистив Марійку від нападу хуліганів, з сином куркуля сільського Сидора Петром. Коханка Петра Оксана приревнувала Марійку, і звернулася до того таки самого Гісляра. Отруйне зілля Гісляре мало-мало не загубило Марійку та Олексу, та випадок завадив цьому.

Тоді Гісляр, у спілці з Сидором і Петром, пішов ін-

шою дорогою: на поміч йому прийшов гіпноз. Загіпнотизована Гіслярем Оксана викрадає в Олексиключі від кооперативу. Кооператив пограбовано. Весь вкрадений крам знаходять у Марійки, що в одчай накладає на себе руки. Виявляється, що спритний Сидір і Гісляр винні в усьому цьому. Вони підкинули вкрадені речі до Марійчиної хати.

І коли приїздить до села батько Марійчин — викривається вся темна історія. Гісляр, Сидір і Петро — на лаві підсудних. За ними замикаються важкі двері Бупр'ю.

Куркуль Сидір і ворожит Гісляр перед Іваном

СПОРТ ЗА КОРДОНОМ

РІЗНІ форми спорту та фізкультури де-далі ширше охоплюють молодь усіх клас та всіх країн.

В буржуазно-капіталістичних країнах це захоплення спортом як слід зважено і використано на те, щоб відвернути робітничу молодь від класового робітничого руху.

В капіталістичних країнах, на заводах і фабриках скрізь і всюди організують за підтримкою адміністрації „спортивні команди“.

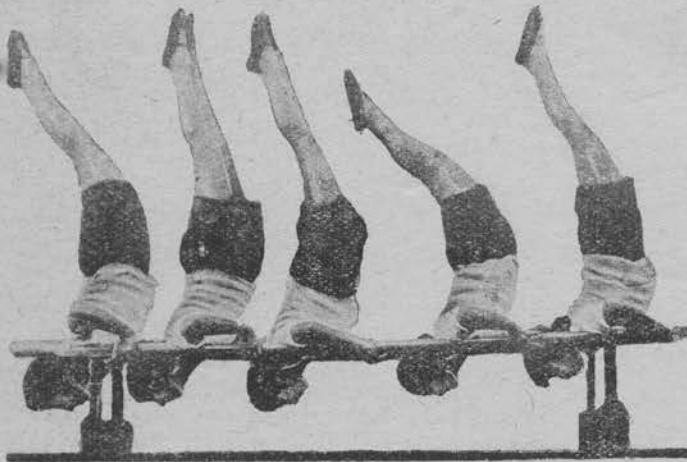
Поруч спортклубів, організованих для буржуазної молоді, робітничі команди не мали організаторів і мусять підпасти під вплив ідей, закладених в основу організації фашистсько настроєних „спортсменів“.

Буржуазія мріяла виховати з робітничої молоді страйкбрекерів та членів фашистських бойових дружин.

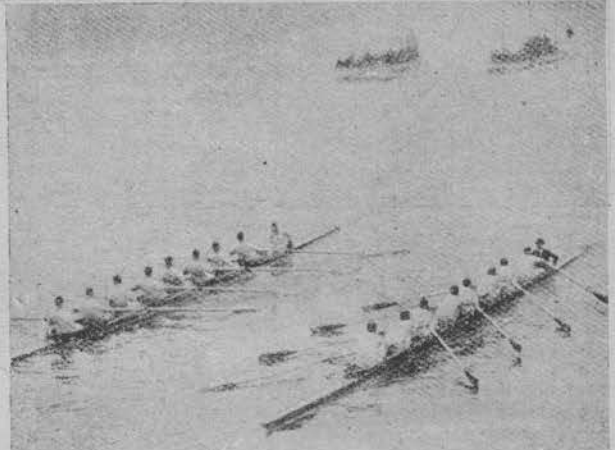
В протилежність буржуазним організаціям утворилася секція Червоного Спортінтерну. Секція ця провадить завзяту боротьбу із впливом фашистських клубів на робітничу молодь та об'єднує робітників спортсменів під революційним прапором.

Наслідки цієї боротьби доволі значні. По всіх країнах засновано червоні спортивні клуби, що своєю організацією та постановкою праці частенько випереджають спортивні

клуби буржуазної молоді та робітничі клуби, що знаходяться під її впливом. І тоді, як буржуазні спортклуби намагаються своє класове обличчя скрити за різними „загальнолюдськими“ фразами, спортивні організації, що належать до Червоного Спортінтерну, проводять одверто тверду класову пролетарську лінію.

Вправи жінок на брусах. Вони дуже розвивають усю систему м'язів і особливо м'язи рук та грудної клітки

Одна з найбільш улюблених форм спорту на воді— змагання багато-весельних човнів, збудованих спеціально для перегонів

Плигають у воду з висоти. Ця форма спорту вельми поширена в нас і за кордоном

КОНКУРС

ЖУРНАЛА

„ВСЕСВІТ“ НА ОПОВІДАННЯ

Для зміцнення звязку з читачами і для допомоги створенню оповідання журнального типу, редакція журналу „Всесвіт“ оголошує конкурс на краще журнальне оповідання.

Умови конкурсу такі: 1) Письменики мусять надіслати свої твори не пізніше 1-го серпня 1927 р. На оповіданнях ставити напис „На конкурс“, підписувати девізом, а прізвище подавати в закритому конверті.

Розмір оповідання $\frac{1}{3}$ — $\frac{1}{2}$ друкованого аркуша. Оповідання повинні бути передруковані на машинці, або чисто переписані на одній боці аркуша. Темою до оповідання можна брати нашу сучасність і минувшину, а також і фантастику, аби зміст відповідав сучасним ідеологічним вимогам.

2) Приймаються оповідання тільки написані українською мовою.

3) Конкурс провадиться так: Редакція одбирає з присланих на конкурс оповідань найкращі. Друкуються вони в порядку під номером, а потім, коли перейдуть через

журнал усі, читачам розсилається листівка, щоб читач написав, яке з оповідань йому найбільше до вподоби. Премії розподіляються за числом ухвальних відгуків на оповідання.

4) За всі видруковані оповідання автори одержують по 50 крб. говорару.

5) Премії встановлено такі: Перша—250 крб., друга—125 і третя—75 крб.

6) Прізвища всіх авторів, що брали участь у конкурсі й чий оповідання було видруковано під №№, після скінчення конкурсу буде оголошено.

7) Твори авторів, чий творів не буде ухвалено на конкурс, але їх можна видрукувати у „Всесвіті“, можуть бути видруковані на загальних умовах за згодою авторів. Оповідання, не використані в журналі, буде знищено.

8) Прислані після 1 серпня 1927 року оповідання перейдуть у портфель редакції в звичайному порядку, а в конкурсі участі не братимуть.

КРАЙОВИЙ ВІДДІЛ
ВУФКУ
Харків, Товарна Біржа

ДЕРЖКИНОТЕАТРИ
ВУФКУ

1-й ім. К. ЛІБКНЕХТА
З 21-го червня **БОЙОВИК**
МАСКУ ЗІРВАНО

2-й ім. КОМІНТЕРНУ
З 21-го червня 3-я СЕРІЯ **БОЙОВИКА**
ДИТИНА БАЗАРУ

3-й **ЧЕРВОНИЙ МАЯК**
З 21-го червня
ШЛЯХИ ЖИТТЯ

4-й ім. К. МАРКСА
Через ремонт—зачинено

5-й ім. ДЗЕРЖИНСЬКОГО
З 21-го червня
ПІСНЯ ТУНДРИ

6-й „**ЖОВТЕНЬ**“
З 21-го червня
ТАЙНА МАЯКА

З 24-го червня
СОРОЧИНСЬКИЙ ЯРМАРОК

7-й „**ПРОЛЕТАРІЙ**“
Через ремонт—зачинено

Початок о 6 год. Каси з 5 годин
Попередній продаж квитків у центральній касі (пл. Тевелева, проти Товарної Біржі)

НЕСМЫВАЕМАЯ ЖИДКА КРАСКА
для БРОВЕЙ, РЕСНИЦ,
::: ВОЛОС и УСОВ :::
ХНА-БАСМОЛЬ
провизора М. ЛИПЕЦ.

Моментально окрашивает в любой цвет, ничем не отличающийся от натурального. Не пачкает лица и платья. **Безвредна. Разрешена Мосздравотделом. Способ применения прост.** Высылается почтой наложен. плат. При выписке нескольких флаконов за пересылку не платят. Цена кор. на год—2 р. 50 к. полугод.—1 р. 50 к. Краска для волос—3 р.

ВНИМАНИЕ требуют компактную пудру всех цветов пудр-бронет, рашель № 1 и № 2, загар № 1 № 2, натюрель розовая и белая. **Цена коробки 1 руб.** Москва, 34, Гагаринский пер. д. № 29, кв. 36/11. Провизор М. ЛИПЕЦ.

АМЕРИКАНСКАЯ
ПРОМЫШЛЕННАЯ
КОНЦЕССИЯ

А. Ю. ГАММЕР

Москва

НАСТОЯЩИМ ИЗВЕЩАЕТ,

ЧТО ЕЮ ВЫПУЩЕНЫ **КАРАНДАШИ** черные, химич. и цветные

не уступающие по своему качеству лучшим заграничным карандашам
Карандаши изготовляются из заграничн. сырья лучшими загр. специалистами

ОБРАТИТЕ ВНИМАНИЕ НА НАШИ МАРКИ:

№ 2255 „АТЛАС“ химическ. копировальн.
№ 1520 „ЭСПЕРАНТО“ „ „
№ 1000 „СТАНДАРТ“ „ „
№ 880 „КОПИНИНГ“ „ „
№ 4044 „САТУРН“ „ „
№ 600 „ДЕССИН“ черные
№ 200 „СТАНДАРТ“ „ „
№ 900 Каранд. цвет. $\frac{1}{2}$ красн. и $\frac{1}{2}$ синий
№ 751-752 „DIAMANT“ „ химическ.

**НАШИ КАРАНДАШИ
ПРОДАЮТСЯ
ВЕЗДЕ**

В
У
Ф
К
У

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ
ФОТО-КІНО-УПРАВЛІННЯ

В
У
Ф
К
У

НАЙБЛИЖЧИЙ ВИПУСК
ОДЕСЬКОЇ КІНО-ФАБРИКИ
ВЕЛИКИЙ ХУДОЖНИЙ ФІЛЬМ

ЦЕМЕНТ

За повістю Ф. ГЛАДКОВА

Сценарій—Д. МАРІЯНА

Режисер—ВІЛЬНЕР

Оператор—ГОЛЬДТ

В головн. ролях: арт.—ХАЙРІ-
ЗАДЕ, ДОЛІНІН, ТАУТ-КОРСО,
БОГДАНОВА